

Dean Young

Az archaikus torzóm

[ARCHAIC TORSO OF ME TOO]

Egy ürge a szomszéd kórteremben
folyton a kibaszott cukorért kiabál.
Az első éjszaka, hogy tiszta a fejem,
egy nő imára akar sarkallni, miközben
egy héjafejű árny magával ragadja
biohulladékomat, átok veri a falat:
csak hallucinálok. Egy napóra
számlapjára kötnek, a gyógyszereket
arkangyalok nevére nevezik, fújtat
a lélegeztetőgép, mint a focizó katona,
és kong, mint a Big Ben. Mellettem
lebeg egy másik én, aki szintén
én vagyok, de nem fáj semmije:
az elfakuló szivárvány mellett az új
szivárvány képzete. Pia, fentanil, húgy
és céklalé szaga. Akit elküldök,
mert diadalmámortól ittas, nem
csak a jelmezbe bújt halál. És mindig
mellettem a kedvesem, megcsókol,
hiába rohannak az ápolók,
ahogy az égbe ló a pulzusom.

Dean Young verse

[A POEM BY DEAN YOUNG]

Egy kibaszott pillanatra se gondold,
hogy nincs összetörve a szívem.
Az alsógatyás férfi a végtelen tengeren
nem hisz a tudatalattiban,
és azt sem tudja, mi az a tempora.
Ne gondold, hogy nem ettem még
a világ legszebb kínai éttermében.
Ne gondold, hogy nem írtam még
a fürdőkád fehér falára. Ne gondold,
hogy nem öltem még méreggel csigát.
Ne gondold, hogy még nem gyújtottam meg

soha a jós kénkövét. Persze,
 hogy írtam már Dean Young-verset.
 Már sokszor írtam Dean Young-verset.
 Már sokszor hagytam ott neked a kapuban.
 Már sokszor tömtem eukaliptuszlevelet
 a szádba. Már sokszor éltem,
 és már sokszor bele is haltam.
 Szeretlek. Ez a rendkívüli állítás
 azért öltött testet, hogy igazolja önmagát.
 Talán most a Himaláján egyezséget köthetünk,
 és kedves, jókedélyű istenekként
 térünk vissza, akikről megfeledkeztek
 a fejlettebb és érzékenyebb organizmusok.
 Ne gondold, hogy nem kaptam sokkot,
 amikor belőled szemafor lett,
 belőlem harkály.

GEREVICH ANDRÁS FORDÍTÁSA

Gabriele Galloni

Milyen fényben hullanak majd

[IN CHE LUCE CADRANNO]

A halottak – az utolsó
 széljegyzetek az ismert
 világhoz – sűrűn felelgetnek
 egymásnak a máglyasötét és a tengerparti

fenyvesek gyantája között.

*

Halottakról folyt a szó. Az asztalon
 a vacsora szétszórt maradványai – azok
 a frissen sült marhaszeletek. A hűtőszekrény

szerelmesen beszélgetett a csillagokkal.

*